

# DE GODE HISTORIER

FRA SAMARBEJDET MELLEM VIRKSOMHEDER OG JOBCENTRE I DE 17 KOMMUNER I KKR SJÆLLAND

**Jobkonsulenter hjalp Mikkel på sporet:**

## FRA NEDTUR TIL DRØMME-ELEVPLADSEN

*Succeshistorie: Hvordan kæmper man sig til en elevplads i en stor virksomhed efter seks mislykkede forsøg på at starte uddannelse?*

*For Mikkel Holm var det især opbakningen fra det lokale Jobcenter i Kalundborg, der blev vendepunktet.*



Mikkel

Svigt fra familien, talblindhed, et voldsomt temperament, afbrudte uddannelsesforløb og ufrivillig nærkontakt med bandemiljøet, er blot nogle af de udfordringer, der står på Mikkels livs-CV.

Alligevel er han nu blevet 12-tals-fyren, der har landet drømme-elevpladsen, og genvundet troen på sig selv.

Han er ikke i tvivl om, at mødet med jobkonsulenterne Lars og Christian har haft afgørende betydning for hans nye kurs:

”Den hjælp, jeg har fået fra dem, har været alt-afgørende for min fremtid”, fortæller Mikkel om dét, der blev et vendepunkt og starten på hans nye liv.

”Lars og Christian var oprigtige, og det gjorde, at jeg lyttede efter”, uddyber han om mødet med rådgiverne på Jobcenter Kalundborg, og tilføjer efter en kort pause: ”Man skal selvfølgelig være skeptisk og stille spørgsmålstejn ved, hvad der bliver sagt. Men man skal altså også være åben, når folk prøver at hjælpe”.

Når Mikkel tænker tilbage på sin opvækst, flyder erindringen om årstal sammen. Men han var ikke fyldt fem, før hans faster officielt blev værge for ham, og han flyttede ind hos hende og onklen.

De første år i livet havde budt på en far med et massivt alkohol- og hashmisbrug og en nedslidt mor, der senere endte i et uheldigt mønster med voldelige kærester.

Den nye hjemmebane udgjorde en stabil og tryk base frem til teenageårene, men i Mikkels tanker var faren et tilbagevendende tema.

### Farens fravær fyldte

”Det gør noget ved et barn at finde ud af, at ens egen far er totalt ligeglad med en”, fortæller Mikkel om sin nu afdøde far, der ikke ligefrem kan beskrives som den nærværende type.

Fortsættes på næste side ...

"Jeg hørte fra ham til min fødselsdag, og det var det", konstaterer Mikkel nøgternt om sin relation til ham.

For at gøre ondt værre, fandt Mikkel for få år siden ud af, at det faktisk ikke engang var faren selv, der tog initiativ til den årlige kontakt.

"Min faster fortalte mig, at grunden til at jeg overhovedet talte i telefon med min far den ene gang om året, var fordi hun ringede ham op og spurgte, om han ikke lige ville snakke med mig".

### Mislykket motivation knækkede selvtilliden

Farbroren var der til gengæld mere kontakt med. Men det var ikke en relation, der var præget af støtte og opmuntring. Og farbrorens ord kom til at præge Mikkels selvbillede i mange år fremover.

"Det var nok ment som en slags motivation, når min farbror gennem hele min barndom sagde, at jeg ville ende ligesom min far", fortæller Mikkel om de løbende snakke med farbroren. "Men det havde bare den modsatte effekt. Og grundlæggende mistede jeg faktisk fuldstændig troen på mig selv".

Som Mikkel sidder og reflekterer over rejsen gennem sine 31 år, er der ikke tvivl om, at han er en intelligent fyr. Han har et meget velformuleret sprog og udstråler gode sociale kompetencer. Han er med andre ord typen, man gerne vil hænge ud med.

Men sådan har han slet ikke set på sig selv op gennem årene.

### Tallene drillede i skolen

"Ud over det med mine forældre og kritikken fra min farbror op gennem hele min barndom, fandt jeg tidligt ud af, at jeg har det svært med tal", forklarer Mikkel uddybende om årsagerne til det manglende selvværd, der kom til at sætte dybe spor i hele hans barndom og ungdom.

Og først for nyligt er han blevet klar over, at han har en grad af talblindhed.

"Men dengang var det vitterligt med til at styrke forestillingen om, at jeg er dum og ikke kan finde ud af noget", fortæller Mikkel.

Konsekvensen blev, at han prøvede at undgå alt det med tal for på den måde at beskytte sig mod nederlag.

Og i det hele taget blev det med bøger noget, som Mikkel lagde afstand til.

"Jeg var simpelt hen så bange for at føle mig dum. Så jeg undgik alt, hvad der havde med matematik at gøre. Ja, og i det hele taget blev det efterhånden alt med bøger, jeg frygtede. Også selvom jeg aldrig har haft problemer med at læse".

Angsten for at blive bekræftet i, at han ikke kunne finde ud af noget og havde udsigt til et liv, der mindede om farens, lå som en konstant dyne over Mikkel.

Og tiden efter folkeskolen blev også præget af valg, der mest handlede om at undgå nederlag.

### Ufaglært med heftigt temperament

En årrække havde Mikkel derfor ufaglærte jobs inden for især håndværksfagene. Og det har også givet en bred række erfaringer på cv'et gennem årene.

Men Mikkel havde på det tidspunkt et voldsomt temperament, og det satte sit præg på ansættelserne.

"Jeg kunne tænde af på et splitsekund, så en del jobs sluttede på den måde. Hvis jeg følte mig uretfærdigt behandlet, ja, så kunne det være lige meget", fortæller han om årene som arbejdsmand.

Bortset fra temperamentet gik det egentlig fint. Mikkel arbejdede med alt fra entreprenørmaskiner til kloakering og som tagdækker, men havde hele tiden drømmen om en uddannelse i baghovedet.

### Mange mislykkede opstartsforsøg

"Der er ikke tvivl om, at jeg gennem alle årene brændende ønskede at tage en uddannelse", fortæller Mikkel. "Også fordi jeg på den måde en gang for alle ville kunne vise, at jeg ikke endte med at blive som min far".

Og faktisk fandt Mikkel modet til at søge ind på en uddannelse. En hel del gange endda. For ikke mindre end seks gange har Mikkel forsøgt at gennemføre et grundforløb på en erhvervsskole.

... fortsat

Men hver gang faldt han fra. Udadtil på grund af forhold på skolerne. Men selvtilliden var heller ikke på plads. Og når udfordringerne meldte sig, blev løsningen at trække sig.

Det begyndte at blive et mønster af de så frygtede nederlagsoplevelser. Og oven i dette landede Mikkel uforskyldt i det helt forkerte selskab.

### Ufrivilligt møde med bandemiljøet

”Min bror skyldte nogle dårlige typer penge på grund af sit misbrug. Og for at få slettet sin gæld, involverede han mig”, fortæller Mikkel om det, han selv kalder det ultimative lavpunkt i hans liv.

”Jeg havde aldrig haft noget med det miljø at gøre før, og pludselig stod jeg omringet af en gruppe bandemedlemmer bevæbnet med knive og bat, og var seriøst bange for, at de ville slå mig ihjel, hvis jeg ikke gjorde, som de sagde”.

Via broren havde de fået fat i Mikkels NemId, og det var årsagen til, at de truede ham til at skrive under på en købsaftale på en bil.

En bil han vel at mærke aldrig har set, men som han nu skylder 1,2 millioner for, fordi det er hans underskrift, der står på købsaftalen.

Episoden udløste en periode med angst, der siden hen satte sig som en depression med PTSD-symptomer og 35 ekstra kilo oveni.

Mikkel måtte opsøge kommunen og bede om kontanthjælp, og det var, som han siger det, ikke den stolteste periode i hans liv.

### Jobcentret blev et vendepunkt

Men mødet med kommunen, blev også et møde med Lars og Christian.

Og selvom Mikkel egentlig ikke havde nogle forventninger til, at Jobcentret kunne hjælpe, spidsede han alligevel ører, da de to jobrådgivere kom ind på det med at genoverveje at starte på uddannelse.

Lars og Christian talte lige ud af posen om deres egne erfaringer med at være brancheskiftere i en voksen alder, og det fik Mikkel til at tænke på sin faster, der i alle årene som værge, havde arbejdet i produktionen i en virksomhed.

Han kunne mærke, at noget var anderledes denne gang. Den personlige motivation havde en anden dybde, og med opbakningen fra Lars og Christian, der blev ved med at understrege, at de nok skulle hjælpe, var tidspunktet rigtigt. Og endnu en gang vendte Mikkel blikket mod erhvervsuddannelserne.

### Grundforløb bestået med bravur

Det blev uddannelsen til procesoperatør, valget faldt på.

Dels fordi Mikkel kunne se, at hans faster gennem sin lange ansættelse på en produktionsvirksomhed havde haft et stabilt, vellønnet og ikke for fysisk krævende job.

Og dels fordi han med sine samtaler med Christian og Lars netop var blevet opfordret til den uddannelse.

I januar 2022 havde Mikkel første skoledag på Processkolen i Kalundborg. Og denne gang, var oplevelsen fundamentalt anderledes end de fejlslagne forsøg fra tidligere.

”Da jeg sad i bilen på vej hjem med grundforløbsbeviset i hånden, var jeg eddermame glad”, fortæller en tydeligt stolt Mikkel om afslutningen på den første del af uddannelsen.

”Det var en kæmpe sejrsfølelse. Jeg tror ikke, det kan beskrives, hvor stor en personlig sejr det er, når dét, der hænger over hovedet, er ”du kan ikke”, ”du er ligesom din far” og den slags”.

”Jeg kan huske, at jeg sagde til min kæreste (- ja, for sådan en, var der også kommet ind i billedet), at det til dato var det bedste valg i mit liv at starte på den uddannelse”.

Mikkel slår grinende ud med venstre arm, hvor der med sirlig skråskrift meget betegnende står skrevet ”Without struggle there is no progress”, mens han tilføjer: ”Jeg troede fandme ikke, at jeg nogensinde skulle lave rapporter. Jeg var helt på månen af nervøsitet”.

### Fra talblind til 12-tals-fyr

Men det hele gik forrygende, hvilket blandt andet kan ses på de tre 12-taller, han hev hjem.

Fortsættes på næste side ...

... fortsat

Og det var især den mangeårige dårlige relation til matematikken, som Mikkel var glad for at bryde. Et flot 10-tal smadrede en gang for alle historien om, at han ikke kan finde ud af det med tal.

"Jeg var så nervøs, at jeg fik et angstanfald", fortæller han om netop mødet med matematikken på skolen. "Men jeg var så fucking stolt bagefter, at jeg bare græd. Det var så angstprovokerende at skulle igennem det. Jeg var så bange", fortæller han ærligt om mødet med sin mangeårige ærkefjende.

Og lige med ét havde Mikkels liv taget en vild drejning. Hverken rapporter, tal eller prøver havde slået ham ud af kurs. Og det var med en styrket selvtillid, at jagten på lærepladsen kunne gå ind.

### Kampen for lærepladsen

"Lige pludselig tog en stor produktionsvirksomhed fat i mig", fortæller han om åbningen til drømme-lærepladsen.

Mikkel havde været forinden været til samtale på anden virksomhed, hvor han i finalen måtte se sig slået af en kandidat med seks års erfaring.

"Jeg valgte at se det som en personlig sejr at nå så langt. Og så blev jeg stædig", fortæller han.

Imens Mikkel efter andenpladsen kæmpede videre, kunne han se de helt unge fra holdet én efter én vende tilbage med lærepladskontrakter. Han vidste,

at alderen kunne være en udfordring, fordi nogle virksomheder typisk vælger de yngste kandidater først. "Men nu var jeg nået så langt, og så skulle det altså ikke stoppe her", siger han med fasthed i stemmen.

Samtalen hos virksomheden gik godt, og efter en uges tid ringede telefonen:

"Da jeg fik det opkald, væltede tårerne bare frem", siger Mikkel med et bredt smil. "De sagde, at de havde kunnet mærke min oprigtighed. Og at det var derfor, de valgte mig frem for en af de andre 18".

"Jeg var så lykkelig, mand! Jeg gik i flere dage og kiggede på den underskrevne lærepladskontrakt igen og igen. Det var en kæmpe sejr".

### Fremtiden er faglært

Den 1. september starter Mikkel Holm som procesoperatørelev i virksomheden. "Med speciale", understreger han. "Jeg bliver ikke bare uddannet, Jeg bliver uddannet med speciale", siger han med slet skjult stolthed i stemmen.

Og succesen har givet stof til eftertanke. "Du skal virkelig ikke lytte til andre, hvis de ikke tror på dig", er hans bedste råd til andre. "Eller, du skal vende det om og bruge det som en motivator", tilføjer han. "Lige meget hvad, så er det kun dig selv, der kan ændre det. Det er virkelig gået op for mig nu".

Kilde: Mikkel.

Uddannelsesambassadør Rikke Marie Lykke.

## REDAKTØRENS KLUMME

### Samarbejde om Femern

Femern Agency og JRS samarbejder om arbejdskraft til Femern, og på jævnlige møder drøftes muligheden for rekruttering og opkvalificering. Et stort træk af arbejdskraft mod Femern kan betyde, at arbejdsgivere i andre dele af regionen, står uden arbejdskraft.

### Ambassadørprojekterne

Projekterne afsluttes til nytår, og projekterne er på vej i implementeringsfasen, hvor vi i sam-

arbejde med styregrupperne kigger ind i, hvilke områder, der skal fokus på. Der er fuld aktivitet ift. de initiativer, som ambassadørerne sætter i værk. Det kan være alt fra voksenlærlinge webinar i samarbejde med E-vejledning og besøgsdage på erhvervsskolerne til fokus på at hjælpe virksomheders medarbejder til basale kompetencer som dansk, matematik, digitale kompetencer og engelsk.

Flere af historierne i denne udgave af "De gode historier" er historier fra Uddannelses- og FVU-ambassadørerne.

# VALENTYNA FLYGTEDE FRA KRIGEN I UKRAINE ...

*... nu er hun ansat i et vikariat på Munkeboencentret og elsker sit arbejde og at omgås beboerne.*



*Teamleder på plejecentret Munkebo, Christine Henriksen (tv.) er meget glad for at have ansat Valentyna Prokopchuk i et vikariat. Hun har nu fået mod på at ansatte endnu flere ukrainske flygtninge i praktik.*

Få dage efter krigen brød ud i Ukraine i februar, flygtede Valentyna Prokopchuk sammen med sin mand til Danmark. Destinationen blev Næstved.

Valentynas mand er siden rejst tilbage til hjemlandet, så i dag bor hun alene. Hun går meget op i at kunne forsørge sig selv og ikke være afhængig af andre. Derfor var hun også fra start indstillet på, at uanset hvor længe hun skulle blive i Danmark, ville hun lære sproget, så hun kunne komme i arbejde.

”Sproget er meget svært, men jeg skal lære det. Jeg ved, jeg skal være her i noget tid. Jeg ved ikke hvor længe, men jeg vil lære dansk, fordi jeg skal forstå folk og kunne kommunikere”, fortæller hun.

Til trods for den korte tid hun har været i Danmark, kan Valentyna allerede udtrykke sig rigtig godt på dansk, ligesom hun også forstår meget af det danske sprog. Hun går på sprogskole i Næstved mandag og fredag for at blive endnu bedre.

## **Valentyna fungerer som mentor for andre ukrainske flygtninge**

Valentyna startede i praktik på plejecentret Munkebo den 20. juni, og allerede efter 14 dage blev hun ansat i et vikariat, inden praktikperioden udløb.

”Jeg kunne se, hun hurtigt kom ind i teamet og er god til borgerne. Derfor tænkte jeg, at hun skulle have en ansættelse. Hun er en sød og omsorgsfuld person, der har empati. Vi er meget glade for hende”. siger teamleder Christine Henriksen.

Det er ikke første gang, Munkeboencentret har praktikanter med sproglige udfordringer. Men Valentyna er den første ukrainske flygtning, teamlederen har ansat. Valentyna fungerer som mentor for andre ukrainske flygtninge, der følger hende, når hun er på vagt. Hun skal være med til at lære dem op og hjælpe dem på vej. Håbet er, at de på sigt også kan blive ansat. Men det kræver, at de kan sproget, understreger teamlederen.

”De skal beherske sproget. Hvis de ikke kan det danske sprog, kan jeg ikke ansætte dem. Min erfaring er, at det er kombinationen af undervisning og arbejde, der er afgørende, siger Christine Henriksen.”

*Fortsættes på næste side ...*

... fortsat



**Selv om Valentyna Prokopchuk har været i Danmark i kort tid, er det intet problem for hende at føre en samtale med teamleder Christine Henriksen. Hun går på sprogskole i Næstved to gange om ugen for at lære dansk - og hun er allerede ret god til det.**

### Flere har fået mod på at ansætte praktikanter

Siden krigen i Ukraine brød ud, har det været udfordrende for kommunerne at finde beskæftigelse til de ukrainske flygtninge. Virksomhedskonsulenterne i Næstved Kommune gør et ihærdigt stykke arbejde og en kæmpe indsats for at finde det helt rigtige match.

Men sprogbarrierer er ofte en hindring for ansættelse, da de ukrainske flygtninge ikke taler engelsk - eller kun meget lidt - ligesom uvisheden om, hvor længe de ukrainske flygtninge bliver i Danmark, også er medvirkende årsag.

"I starten var der ikke så meget velvilje til at ansætte på plejecentrene på grund af sprogbarrierer. Det har ændret sig, og flere har fået mod på at ansætte praktikanter. Valentyna har åbnet dørene for flere ukrainere, og seks andre er klar til at komme i praktik. Hun er en rollemodel for andre ukrainere og har overskud til at hjælpe", fortæller virksomhedskonsulent i Næstved Kommune, Elahe Takmar.

Det er hende, der har formidlet kontakten mellem Valentyna og teamlederen på Munkeboencentret, Christine Henriksen, og hun er glad for, at det førte til et match.

"Det er altid dejligt, når det lykkes at finde beskæftigelse til en borger og hjælpe dem videre", siger Elahe Takmar.

### Meget taknemmelig for hjælp og støtte

Interviewet med Valentyna foregår på Ukraines uafhængighedsdag, og følelserne sidder lige netop

denne dag ekstra meget udenpå tøjet. Hun må flere gange undervejs tage et par dybe vejtrækninger og tørre tårer væk fra kinderne.

Uvisheden fylder en del hos den 54-årige kvinde, og det er hårdt for hende ikke at vide, hvornår hun kan vende tilbage til sit hjemland og se sin mand og familie igen - eller hvornår krigen slutter. Men så er det rart at stå op om morgenen og se frem til en masse glæde og smil fra beboerne på Munkeboencentret.

"De har så store hjerter alle sammen. Vi krammer hver dag, og de er så glade og søde. De fortæller mange historier, og det kan jeg godt lide. Mine kollegaer er meget gode til at støtte og hjælpe mig med mit arbejde", siger Valentyna, der er meget glad for at kunne hjælpe til i en branche, som skrider på arbejdskraft.

"Min søster bor i Danmark, og jeg har været på besøg og kender lidt til Danmark. Hun er sygeplejerske og har fortalt mig om at arbejde på plejehjem. Jeg er meget glad for at arbejde og meget taknemmelig for den hjælp, jeg har fået", uddyber hun.

Når Valentyna er færdig på sprogskolen, er planen, at hun vil starte på SOSU Næstved, hvor hun vil tage en social- og sundhedsuddannelse. Hun vil gerne fortsætte i ældreplejen, så længe hun er bosat i Danmark.

"Jeg er meget glad for at være her. Jeg takker alle de danskere, der hjælper ukrainere", slutter hun.

*Kilde: Valentyna Prokopchuk og Christine Henriksen, Munkeboencentret.*



**Valentyna Prokopchuk er meget taknemmelig for den hjælp og støtte hun får i Danmark. Hun elsker at arbejde på Munkeboencentret, hvor kollegaer og beboere er søde og venlige.**

# FRA UFAGLÆRT TIL FAGLÆRT

- hvordan gør man det, når der alligevel er meget skole, man mangler?



Tina og Lone til Lones EUX-eksamen.

Mandag den 19. oktober 2020 mødte jeg Lone til et afklaringsforløb på ZBC via jobcenteret. Lone er uddannet salgsassistent men efter en ulykke, hvor Lone brækkede sit ben flere steder, har hun ikke kunne arbejde i branchen gennem flere år. Og nu stod Lone i starten af 40'erne og ikke vidste, hvad hun skulle.

Lone havde, da jeg mødte hende, haft flere jobs, hvor hun arbejdede som kontormedhjælper, og Lone vidste, at hun gerne ville uddannes inden for faget.

Siden erhvervsskolereformen i august 2015 skal kontoruddannelsen færdiggøres med et gymnasialt niveau, enten ved at man har taget det, inden man starter uddannelsen, eller at man tager EUX-delen, når man kommer i gang.

I Lones tilfælde ville hun skulle tage EUX'en, inden hun kunne komme i lære. Det var en kamel, som Lone bestemt måtte sluge, for hvordan skulle hun dog kunne det, når nu det var så lang tid siden, hun havde gået i skole, og skolen havde jo egentlig aldrig interesseret hende, eller været noget hun følte sig god til.

Gennem vejledningen fik Lone klarhed over, hvad der skulle til, og Lone fik lovning på, at hun altid kunne komme forbi til en snak, og at hun ville få god sparring af hendes undervisere.

Og da Lone kunne komme under 110 % uddannelsesløft til uddannelsen, så hun fik dagpenge og ikke skulle leve af SU i 1 ½ år, var beslutningen tættere på, og Lone valgte at gå i gang med EUX, dette på trods af, at hun samtidig med GF 2, skulle læse engelsk C, for at honorere kravene til EUX studieåret.

11. januar 2021 startede Lone på GF2 på ZBC. Det var i tiden med Corona, hvor man delvist blev hjemsendt og fik undervisning online. GF2 blev afsluttet og Lone gik i gang med EUX i august 2021. Fast besluttet på at intet kunne slå hende ud.

Gennem året mødte jeg Lone et par gange i skolens kantine, og hun fortalte, at hun stadig hang i, men at det til tider var svært - klassen var godt blandet af både voksne og unge, og ind i mellem var der meget uro og mangel på disciplin, som gjorde det svært at holde entusiasmen. Lone fandt sammen med en god gruppe unge, og sammen bidrog de til hinandens læring gennem forløbet. Lone blev inviteret med til klasse sammenkomster og fik god samhørighed med kammeraterne.

21. juni skulle Lone til sidste hueeksamen. Jeg havde truet Lone med at stå med flag, når hun kom ud, og man skal holde, hvad man lover. Jeg kom i god tid til lokalet og kunne se Lone, da hun kom ud lige efter eksaminationen. Lone så både lettet og nervøs ud på samme tid, og der gik ikke længe, før hun blev kaldt ind til karaktergivning. Spændt og lettere grådlabil stod jeg og ventede på besked. En lettet og tårevædet Lone kom ud af lokalet og havde fået det sidste spørgsmål med på vejen - "Ved du godt, at dem der har fået 12 i afsluttende eksamen, skal løbe efter vognen til studenterkørsel?" - Jeg synes, du skal gå hjem og finde dine løbesko frem!"

Og selvfølgelig skal Lone køre studentervogn, for det skal fejres, at huen er sat på, og EUX er sejret.

Til september begynder Lone som elev hos Søfartsstyrelsen i Korsør. Kan det blive et større eventyr?

Kilde: Lone og Tina, Næstved.

## DET PERFEKTE MATCH!

Dagen i dag, bød på virksomhedsbesøg i detailbutikkerne i Vestergade i Køge. Jeg benyttede lejligheden til at svinge ind forbi Henrik Zacho hos Coverbox for at følge op på et jobmatch, som vi hjalp Henrik med tilbage i december 2021.

Henrik kontaktede REKB i slut november 2021, og vi skulle hjælpe ham med at finde hans nye medarbejder. Krav til kvalifikationerne for Henriks nye medarbejder var: teknisk snilde, gerne kendskab til reparation af telefoner, iPads mm. Derudover skulle vedkommende være imødekommende og i det hele taget have en rar personlighed.

Det tog mig ikke mange klik på min PC, før Daniel Hagens CV sprang frem på skærmen. Daniel havde været jobparat kontanthjælpsmodtager igennem en længere periode, og som så mange andre unge, noget udfordret på Coronasituationen og jobsøgning.

En opringning - en hurtig samtale og det perfekte match var fundet!

Daniel startede i 4 ugers praktik i december 2021, og pr. 1/1-2022 startede Daniel i en ordinær stilling i Coverbox.

Jeg spurgte Daniel: "Hvad betyder det her job for dig?" - hvortil han kiggede op fra sit arbejde, med et stort smil på læben og sagde: "Det betyder jo ALT"

Henrik tilføjede "Det er så dejligt at se en ung mand, bruge sit potentiale og samtidig er han et fantastisk menneske"

Dette er en af de dage, hvor mit arbejde bare giver ekstra god mening!

PS! Jeg kan oplyse, at Daniel allerede har fået sin første lønforhøjelse!

*Kilde: Mette Laugesen, virksomhedspartner REKB, Daniel og Henrik, Coverbox.*



Daniel Hagen hos Coverbox.



# AT VÆRE GOD TIL DANSK ER LIG MED DET GODE ARBEJDE



*Maria Ciochina,  
35 år.*

*Jeg er gift med  
en dansk mand  
og sammen har  
vi to små børn.*

Maria kommer oprindeligt fra Rumænien og har boet i Danmark i 11 år. Hun er en af de få, som selv har opsøgt FVU Dansk. Hun havde hørt godt om FVU Dansk, og derfor opsøgte hun selv AOF. Hun tog en test, der viste det trin, som hun skulle starte på.

Hun startede på et lille hold i februar, hvor der var, og stadig er, samlet flere trin på FVU Dansk. Tidligere gik Maria på sprogskole. Maria fortæller selv: "Jeg har brug for at udvikle mit danske sprog meget mere. FVU undervisningen har virkelig udviklet mit sprog både skriftligt og mundtligt. Vi lærer meget grammatik på kurset, og jeg tænker meget over grammatikken, når jeg taler dansk."

## **På holdet har de glæde af hinanden**

Det er tydeligt at mærke, at der er en god stemning på holdet. De arbejder engageret og målrettet i undervisningen, og deres underviser, Grethe, har kun rosende ord om deres indsats. Samtidig med, at de arbejder med den skriftlige del af det danske sprog, så lærer de også om de danske traditioner. Maria fortæller: "De danske traditioner er ander-

ledes, end det jeg kender til, og det er spændende at lære om. Vi har læst en artikel om Dannebrog, og vi har lært, at det ikke må røre jorden. Vi har også læst en artikel om kaffe, og da jeg kom hjem, var det sjovt at tale dansk med min danske mand om kaffe.

I pauserne på skolen taler de sammen på dansk om deres familier, og det holder humøret oppe. De deler også information om arbejde og job-søgning med hinanden. De oplever, at det danske arbejdsmarked er anderledes, og de hjælper hinanden med at finde ud af, hvad man for eksempel laver som salgsassistent.

De er alle meget glade for deres lærer, Grethe, der er god til at tilrettelægge undervisningen, så niveauet passer til den enkelte. De oplever, at deres lærer respekterer dem, og hun har en utrolig tålmodighed, så de føler, at der er plads til at lære det, som de synes, er svært. De vil ønske, at de kunne få endnu flere timer.

## **Jeg har brug for at blive god til dansk for at få et godt job**

"Jeg er uddannet i Rumænien og er glad for at bruge mit hovedet. Jeg vil gerne bruge mine kompetencer og lære nyt, og derfor betyder det meget, at jeg bliver god til dansk", fortæller Maria.

Nu er Maria på trin 4, og hun fortæller strålende: "Jeg er blevet mere tryk ved at tale dansk og fået mere selvtillid. Det er kun på grund af sprog, at jeg føler mig udfordret, og jo mere jeg lærer dansk, jo mere selvsikker bliver jeg igen."

Eleverne trives, de arbejder ihærdigt og målrettet. Det, de frygter mest, er, at de pludselig bliver sendt i praktik, så de må afbryde deres forløb. De har luret, at blive god til dansk er lig med drømmen om det gode arbejde.

*Kilde: Maria Ciochina og FVU ambassadør,  
Lilian E. Andersen*

